

SVU MOJU LJUBAV

LAURENT MAUVIGNIER

SARAJEVSKI
RATNI TEATAR

Sezona 2018/19.

SARAJEVSKI
RATNI TEATAR
Sezona 2018/19.

LAURENT MAUVIGNIER

SVU MOJU LJUBAV

Režija: Zijah A. Sokolović

Dramaturgija: Nejra Babić

Scenografija i kostimografija:

Adisa Vatreš Selimović

Muzika: Nedim Zlatar

Prijevod teksta: Tijana Krivokapić

ULOGE:

SELMA ALISPAHIĆ
Majka

IGOR SKVARICA
Otac

DAVOR SABO
Sin

SEAD PANDUR
Deda

DŽENANA DŽANIĆ
Liza

Inspicijent: Goran Filipović

Marketing: Rea Jugo

Šef tehnike: Damir Fazlagić

Majstor svjetla: Nedim Pejđah

Majstori tona: Sretko Vujić, Irhad Hodžić

Rasvjetlivači: Nedim Kukavica, Ensar Bešić

Majstor scene: Nurko Oprašić

Rekviziter: Elvis Sijarić

Izrada kostima: Suvada Šišić - Bajić

Garderoberka: Hava Redžić, Azra Dautović

Šminkerka: Sanela Aličković Čatović

Dekorateri: Mevludin Džananović,

Bajro Krupalija

Dizajn: Đorđe Jovanović

Fotografija: Dženat Dreković

Izvršna produkcija: Ishak Jalimam

Produkcija: Sarajevski ratni teatar

Premijera: 10.05.2019.

DVA RAZLOGA

PIŠE: ALEŠ KURT

Ima više razloga zbog kojih smo se odlučili da radimo predstavu „Svu moju ljubav“ i da režiser te predstave bude Zijah A. Sokolović. Ovo su dva najvažnija.

Smatrao sam da u zadnje vrijeme u teatru imamo veliki broj predstava koje se baziraju na interesantnom konceptu, snažnim porukama, moći vizuelnog izraza, velikim temama, ali da je u drugom planu moć glumačke igre. Osjetio sam da nam je potrebna predstava koja će se prije svega baviti glumom, i gdje će i tekst i režiser biti izuzetno zahtjevni u svim ključnim elementima glumačke igre. Kao rezultat takvog procesa dobijamo to da sami glumci podižu nivo onoga što traže od sebe i od partnera. To što smo tražili, to smo i dobili. Još jednom naglašavam koliko je važno za ovakav način rada na predstavi da se ekipi ponudi tekst koji nije lako postaviti na scenu. Zamislite dramsko djelo u kojem morate da odigrate ono o čemu likovi praktično ne mogu ni da razgovaraju. Izbor sredstava mora biti inteligentan, i nikako površan. Zike je čovjek teatra, koji se jutrom budi kao glumac, i navečer liježe u postelju kao glumac. Na sceni ga ne zanima ni psihologija, ni biologija. Gluma je najvažnija. On je jedan od onih posvećenih koji izgaraju za magiju svoje umjetnosti.

Drugi jednako bitan razlog za ovu predstavu je osjećaj da nas kao umjetnike guše i sputavaju gvozdeni okovi konteksta. I to onog historijskog koji se prije svega referira na zadnjih 25-30 godina naših života, kao i onog koji se bazira na geografskom usudu. Mjestu gdje smo se rodili i ponikli. Neprestano insistiranje na tom kontekstu, (i kad je potpuno bespredmetan), pravi od nas zatvorenike sopstvene prošlosti sa kojom ne možemo da poravnamo račune. Postoji snažna umjetnička potreba da se rade djela koja izlaze iz tog kaveza – predstave koje se bave ljudskim bićem bez geografskih i historijskih zidova. Jer kako se suočiti sa prošlošću, ako ne možete da se pomirite sa sobom i svojim najintimnijim osjećajima? Kako da posložite svoju ličnu historiju, ako ne možete da se izborite sa sjećanjima? Pamтите ono što se desilo oko ili ispred vas, ali ne i ono što se desilo u vama. To potiskujete. Potiskujete onaj trenutak kad ste shvatili da je ljudsko biće krhkiše od porculanske šolje. I naročito potiskujete onaj momenat kad ste pukli i od tog trenu krenuli dalje u život kao oštećena osoba.

Umjetnost je previše dugo bila inspirirana grantovima za pomirenje „naroda“, možda je vrijeme da se prestanemo baviti onim što nam se nameće kao „zajedničko“ sjećanje i „kolektivna“ svijest, i da zavirimo sami u sebe, u svoj mali, skriveni, unutarnji vrt, tamo gdje veoma rijetko zalazimo.

Foto: DŽENAT DREKOVIĆ

SVA MOJA SJEĆANJA

PIŠE: ZIJAH A. SOKOLOVIĆ

Pokušao sam da zaustavim sva moja pozorišna sjećanja i da ovaj tekst o sjećanjima pretvorim u kontrolisanu predstavu. A sjećanja su složena u nevjerovatan mozaik, koji je ponekad, osjećam, čak i izvan moga tijela. Tako mi se čini, jer je mozaik ogroman i često se gubim dok pokušavam da ga sagledam. I te sličice sjećanja čine moju ličnost danas, ličnost čiji jedan veliki dio pripada i pozorištu. I dok probam sa glumcima, na sceni, uz svu moju ljubav, da obuhvatim sva sjećanja likova iz teksta Laurenta Mauvignijera, osjećam kako se iz mene, i iz glumaca, pojavljuju sjećanja iz naših stvarnih života. I kako se miješaju. Uh!

Šta su moja sjećanja, koja čekaju da ih se sjetim, a šta su sjećanja likova iz teksta, sjećanja koja su napisana da ih se sjete? I sjećam se sada, i tada dok sam radio režiju, kako pozorište ima čudnu moć kojom mogu da zaustavim kaos svih sjećanja i da napravim neki, skoro nemogući, red i organizaciju sjećanja. Da, upravo to. Da prvo tekstom napravim neku granicu ili ogradu ili prepreku mojim sjećanjima i da se sav, uz svu moju ljubav, okrenem sjećanjima koja postoje u tekstu, u glavama likova predstave, da im napravim njihov logični redoslijed. Ha-ha. Koji bizaran pokušaj. Ali, ipak, mogući, jer je pokušaj u pozorištu i pretvoren u predstavu. Nije stvarnost. Evo, dok pišem, sjećam se kako sam režirao, ali sjećanja bježe, čas u lijepo, čas u ružno. Evo, predstava je pred publikom. Sjećanja složena u oblik predstave. Ali, ipak, ne mogu sa sigurnošću da se sjetim kako smo došli do premijere. I što se više sjećam samog procesa proba i rada na predstavi, to sam sve manje siguran, da znam kako se to dogodilo. Ne vjerujem da je baš tako bilo moguće, a vjerujem da je baš sve nemoguće učinilo da napravimo predstavu. "Sjećanja su jedini raj iz kojeg nas niko ne može protjerati", rekao je neko. Dakle, i ja i svi koji su gradili predstavu "Svu moju ljubav" bili su u raj. Dobro došli u jedan mali, kratki, pozorišni raj.

Foto: DŽENAT DREKOVIĆ

LIZA - AZIL

PIŠE: NEJRA BABIĆ

"Svu moju ljubav" je tekst u kojem likovi postaju žrtve vlastite prošlosti i sjećanja. Obilježeni tragičnim događajem i deset godina nakon njega "sva njihova ljubav" je usmjerena na potiskivanje/oživljavanje sjećanja. Pisac Mauvignier na vrlo zanimljiv način uspeva istražiti putanju ljubavi i porodičnih odnosa, svjestan da su nam, ponekad, za to "istraživanje" potrebni i oni koji nisu više fizički prisutni, a pozorište im itekako može omogućiti tu prisutnost.

Oživljavanje sjećanja uvijek sa sobom nosi i povratak već preživljenih (a i dalje snažnih) emocija koje onemogućavaju potpunu prisutnost u sadašnjosti. U tom međuprostoru između prošlosti i sadašnjosti levitiraju likovi ove drame. Majka (Selma Alispahić), koja potiskivanjem emocija pokušava da sačuva "svu svoju ljubav" za kćerku koje već odavno nema i Tata (Igor Skvarica), koji oživljavanjem konkretnih događaja iz prošlosti pokušava da "oboji" sadašnjost – predstavljaju dvije krajnosti iste boli, čije pokušaje da žive pratimo tokom predstave. U taj njihov svijet uvučen je i njihov Sin (Davor Sabo) koji se bori između vlastitih i onih nametnutih sjećanja na tragični događaj, kao i život prije i poslije njega. Deda (Sead Pandur) se pojavljuje kao duh koji potvrđuje narušenost odnosa same porodice, i koji koristi svaku priliku da optuži svog sina za životne odluke sa kojima se ne slaže.

I na kraju Liza, (Dženana Džanić), ona kojoj se riječ azil u imenu preslikava kao u ogledalu. Azil – Liza. Ona je produkt sjećanja ove porodice. Nekada je bila kćerka, a sada, sada je Liza. Jedina imenovana osoba u predstavi. Liza je sklonište za njihova sjećanja, a da li će ih ta sjećanja ikada napustiti i da li će nastaviti sa životom? Ne. Da. Mislim...*

*nakon rada na predstavi moguće je da dramaturg nekada počne pričati/pisati kao likovi

LAURENT MAUVIGNIER

Laurent Mauvignier rođen je u Toursu (Francuska) 1967. godine. Diplomirao je na Akademiji likovnih umjetnosti 1991. godine.

Svoj prvi roman objavio Loin d'eux objavio je 1999. godine u izdanju Editions de Minuit, gdje će objaviti još nekoliko romana – Apprendre a finir (2000), Dans la foule (2006), Des hommes (2009), Le Lien (2005) – ukupno 12 romana, za čiju većinu je i nagrađen. Njegova djela prevedena su na nekoliko jezika. Pored romana, autor je i nekoliko drama i eseja. Roman Le Lien Loran de la Fuente adaptirala je za pozorište u Bordou (2008). Deni Podalides postavio je roman Dans la foule zajedno sa studentima sa Konzervatorijuma glume (2011), a u studiju Comedie Francaise izveo je priču Ono što zovem zaborav (2012, obnovljenu 2013). Trupa Le Collectif les Possedes igrala je Loin d'eux u režiji Rodolfa Dane i Davida Clavela 2009-2011, a zatim Svu moju ljubav u pozorištu Garon u Tuluzu. Ova drama je također igrana u pozorištu Le Colline u Parizu, novembra i decembra 2012.

Njegovi romani pokušavaju prikazati stvarnost, dok se likovi suočavaju s onim što ne može biti rečeno kao i granicama onoga što se može reći.

Njegove riječi pokušavaju artikulirati odsutnost i tugu, ljubav i nedostatak, nastojeći da zadrži ono što nam kroz prolazak godina i vremena izmiče. Njegovi likovi odbacuju "tišinu" i predstavljaju ranjena bića koja se pokušavaju oduprijeti neupitnoj prolaznosti vremena.

Francuski književni časopis Lire imenovao je Laurenta Mauvigniera jednim od najvećih francuskih pisaca današnjice.

Foto: DŽENAT DREKOVIĆ

ZIJAH A. SOKOLOVIĆ

Glumac. Autor je predstave "Glumac...je glumac...je glumac" koju igra 41 godinu (do sada odigrana 1622 puta), u 25 gradova svijeta.

Autor kabarea: "CABAre, CABAre" koji igra 26 godina (izvedena 1377 puta), premijerno izvedenog u Sofiji, "Medjuigre 0 - 24" koji igra 13 godina (izvedena 374 puta). Autor je predstave prema tekstu A.P.Čehova "Medvjed", kao šala za džez trio i jednog glumca u deset slika, predstava EU mjeseca kulture, nagrađena sa 22 nagrade na međunarodnim festivalima svijeta.

Osnivač je Theatro projekta u Salzburgu i Zagrebu, u kojem se u formi pozorišne predstave mladi ljudi informišu o društvenim problemima sa kojima se susreću u svom odrastanju. Predstava je dobitnik Zlatnog lovorovog vijenaca EU kao jedan od najboljih edukativnih projekata.

Ambasador je dobre volje UNDP za toleranciju i protiv nasilja. Bio profesor glume na Bruckner univerzitetu u Linzu-Austrija i Akademiji za umjetnost Osijek kao i gostujući profesor na doktorskim studijama Akademije umetnosti u Beogradu.

Za svoj glumački život dobio 79 nagrada, 3 nagrade za životno djelo, 4 Zlatna lovor vijenca, 3 Zlatne kolajne, 2 Zlatna Medvjeda, Zlatnu Arenu, Šestoaprilsku nagradu grada Sarajeva, nagradu Sedam sekretara SKJ/Oa, Medalju rada, Grand Prix za režiju u Moskvi, Kijevu, Kilu, Yerevanu...

Živi u pozorištu Beča, Sarajeva, Zagreba, Beograda, Ljubljane, Podgorice, Skopja, u domovima kulture i ostalim prostorima mogućim za igranje pozorišnih predstava...

Foto: DŽENAT DREKOVIĆ

Selma
Alispahić

Foto: DŽENAT DREKOVIĆ

Igor
Škvarica

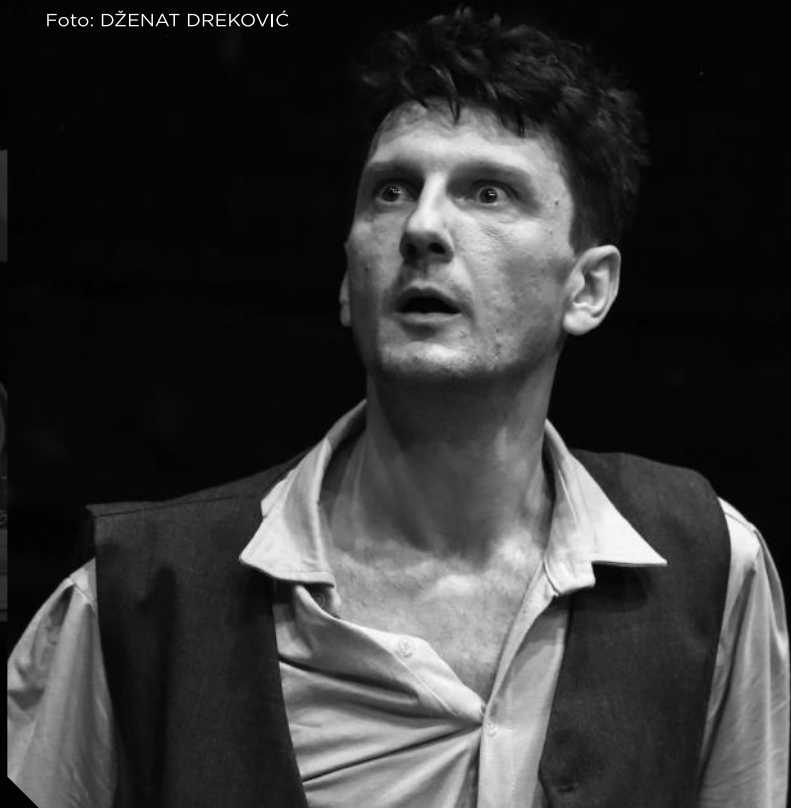
SVU
MOJU
LJUBAV

Foto: DŽENAT DREKOVIĆ

Davor Sabo

Foto: DŽENAT DREKOVIĆ

Sead Pandur

Foto: DŽENAT DREKOVIĆ

Dženana Džanić

O SJEĆANJU...

Sjećanje se sastoji od fragmenata ili, kako piše Julian Barnes u romanu *Osjećaj kraja*, "od dronjaka i krpica". Fragmente povezujemo u priče, pa time svoju prošlost naknadno manje ili više konstruiramo i zamišljamo, pri tome često postajući uvjereni u nešto što se možda nije nikada dogodilo ili se barem nije dogodilo na način na koji se mi toga sjećamo. Čak je i tzv. velika povijest, kolektivna priča o kolektivnoj prošlosti mnogo više podređena konstruiranju, naknadnom osmišljavanju i otkrivanju uzročno-posljedičnih veza, nego što se to priznaje. Istina, postoje dokumenti, tragovi, svjedočenja, predaje, pouzdani znakovi itd., ali – je li se sve odigralo upravo tako kao što se tvrdi?

Ako s različitim osobama razgovarate o istom događaju kojeg ste zajedno proživjeli, vidjet ćete da se sjećanja uglavnom razlikuju. Osobe najčešće pamte samo neke dijelove događaja, iz čega se može zaključiti da pamćenje ipak ne funkcionira kao video kamera. Sjećanje nije pohranjeno u našem mozgu poput video snimke, već je ono rekonstruirano, poput puzzli. Drugim riječima, sjećanje je često „zamagljena“ mješavina stvarnih događaja, obojena našim potrebama, emocijama i vjerovanjima. Ponekad se možemo vrlo „živo“ sjećati nekih događaja koji su bili snažni ili vrlo emotivni, tzv. blic pamćenje, no i ta sjećanja s vremenom slabe.

.....

Sjećanje je proizvoljno, uz pomoć primijenjenih napora volje, kao i nevoljno, sa spontanom pojavom slika u svijesti pojedinca. U trenutku proizvoljnog pamćenja prošlih događaja javlja se lični odnos pojedinca s prošlošću, koji ima određenu emocionalnu nijansu.

.....

Sjećanje je proces u kojem se izvlače slike daleke prošlosti, to je mentalna obnova životnih događaja, uz pomoć koje se stvara stalna veza između ranog djetinjstva i stare osobnosti.

.....

**Ne sjećamo se šta se dogodilo.
Ono čega se sjećamo postaje ono
što se dogodilo.**

„Sjećanja ubijaju. Tako da ne smijete misliti na određene stvari, na one koje su vam drage, ili bolje da na njih mislite, jer ako ne, postoji opasnost da ih nađete, u vašem umu, malo po malo.“

Samuel Beckett

„Trebalo bi ubijati prošlost sa svakim danom što se ugasi. Izbrisati je da ne boli. Lakše bi se podnosio dan što traje, ne bi se mjerio onim što više ne postoji. Ovako se miješaju utvare i život, pa nema ni čistog sjećanja, ni čistog života.“

Meša Selimović

SVU MOJU LJUBAV

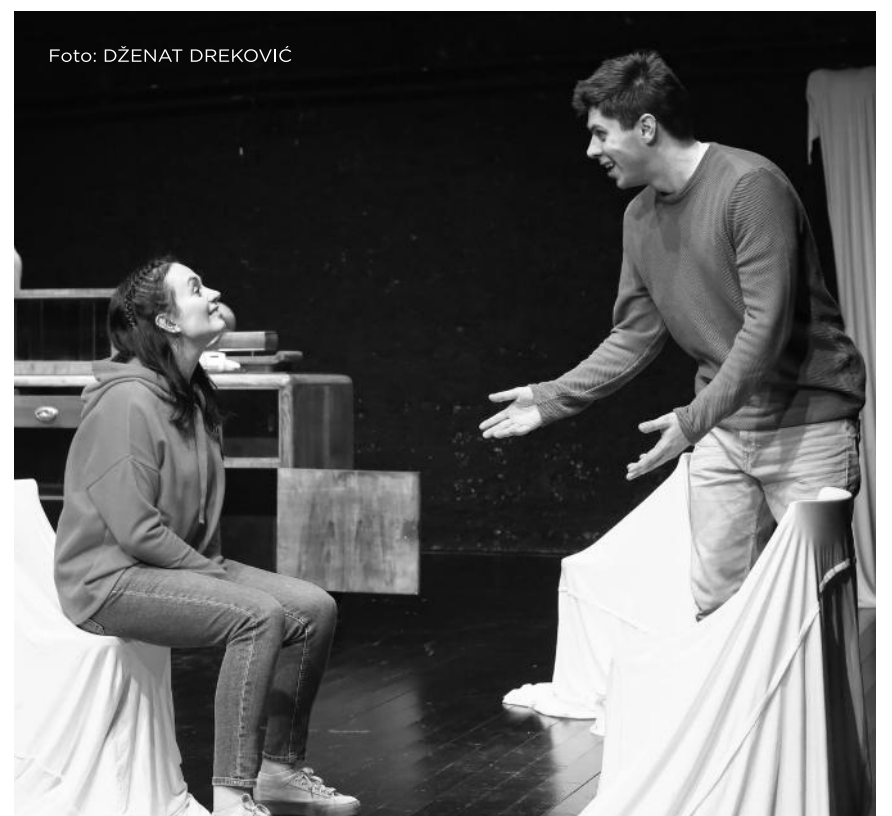
„Vrijeme prolazi, malo po malo i sve laži koje smo izgovorili postaju istina.“ Marcel Proust

„Svi smo mi vidjeli svoje živote kao priče. Ako osoba preživi uobičajeni životni vijek od 60 ili više godina, postoje velike šanse da je njegov ili njezin život kao priča završio, a sve što ostaje za iskusiti je epilog. Život nije gotov, ali priča jeste.“

Kurt Vonnegut

„Nesretna sjećanja su uporna. Detalji tih sjećanja nas odbijaju ostaviti na miru. Zadržavaju izvorni oblik, sve koščate prste i šiljate laktove. Svaki put kad se vrati, dobivate brzi udarac u oko ili ubod u želudac. Sjećanje na to da smo nesretni ima moć da nas povrijedi dugo nakon toga. Svaki put kad ga prizovemo u misli, osjećamo ozljedu.“

Cameron Dokey

„Svako treba svoja sjećanja. Drže vuka beznačajnosti dalje od vrata.“ Saul Bellow

REPERTOAR SARAJEVSKOG RATNOG TEATRA

Laurent Mauvignier
"Svu moju ljubav"
Režija: Zijah A. Sokolović

KOPRODUKCIJA SARAJEVSKOG RATNOG TEATRA
I UDRUŽENJA KONTAKT
Edward Bond
"Nigdje nikog nemam"
Režija: Alban Ukaj

SARAJEVSKI RATNI TEATAR I
AKADEMIJA SCENSKIH UMJETNOSTI SARAJEVO
Michal Walczak
"Igre u pijesku"
Magistarski rad glumice Fatime Kazazić
Mentorica: prof. Jasna Žalica

KOPRODUKCIJA SARAJEVSKOG RATNOG TEATRA
I STUDIJA LUTKARSTVA SARAJEVO
Nedžma Čizmo
"Majka ili sve lutke idu u raj"
Režija: Dubravka Zrnčić-Kulenović

KOPRODUKCIJA SARAJEVSKOG RATNOG TEATRA
I UDRUŽENJA KONTAKT
Maksim Gorki
"Djeca sunca"
Režija: Selma Spahić

KOPRODUKCIJA SARAJEVSKOG RATNOG TEATRA
I APARAT TEATRA
"KOMŠIZLUK"
Režija: Belma Lizde-Kurt

KOPRODUKCIJA SARAJEVSKOG RATNOG TEATRA
I SCENE MESS
Po motivima „Anarhije u Bavarskoj“ R.W. Fassbindera
"WE ARE BORN NAKED AND THE REST IS..."
Režija: Florian Fischer

Olga Dimitrijević
"NARODNA DRAMA"
Režija: Boban Skerlić

Nejra Babić i Aleš Kurt
"JEDVANOSIMSOBOAKALOMISTOBO"
Režija: Aleš Kurt

KOPRODUKCIJA SARAJEVSKI RATNI TEATAR
I UG SCENA
Vladimir Đurđević
"SAVRŠENI KROJ"
Režija: Jasmin Duraković

Mihail Bulgakov
"MAJSTOR I MARGARITA"
Režija: Aleš Kurt

KOPRODUKCIJA SARAJEVSKI RATNI TEATAR
I SCENA MESS
Igor Štikš
"BRAŠNO U VENAMA"
Režija: Boris Liješević

Doruntina Basha
"PRST"
Režija: Sabrina Begović Ćorić

KOPRODUKCIJA SARAJEVSKI RATNI
TEATAR I SCENA MESS
"BIO JE LIJEP I SUNČAN DAN"
Režija: Tanja Miletić-Oručević

Jose Sanchis Sinisterra
"AY, CARMELA"
Režija: Robert Raponja

KOPRODUKCIJA SARAJEVSKI RATNI TEATAR
I APARAT TEATAR
Belma Lizde-Kurt
"BO-BO I ZU PRVI DAN U VRTIĆU"
Režija: Belma Lizde-Kurt

KOPRODUKCIJA SARAJEVSKI RATNI TEATAR
I APARAT TEATAR
Belma Lizde-Kurt
"PLUMB BO-BO, ZU"
Režija: Belma Lizde-Kurt

SARAJEVSKI RATNI TEATAR

Sarajevski ratni teatar SARTR utemeljen je 17. maja 1992. godine na inicijativu reditelja Dubravka Bibanovića i Gradimira Gojera, ing. Đorđa Mačkića i pisca Safeta Plakala, a okupio je glumce i saradnike iz tri profesionalna sarajevska teatra koja su, zbog agresije na Bosnu i Hercegovinu, morala obustaviti svoj rad. U augustu 1992. SARTR je konstituiran kao vojna jedinica pri Regionalnom štabu Oružanih snaga BiH Sarajevo, a 12. januara 1993. godine Odlukom Ratnog Predsjedništva Skupštine grada Sarajevo kao javna ustanova iz oblasti kulture od posebnog interesa za odbranu grada. Odlukom Skupštine Kantona Sarajevo od 24. jula 1997. ulogu osnivača SARTR-a preuzeo je Kanton Sarajevo.

Sarajevski ratni teatar SARTR, kao teatar osnovan u periodu opsade, svjedočanstvo je o fenomenu duhovnog, tj. kulturnog otpora fašizmu i agresiji. Ne samo da čuva uspomenu na taj period već i danas nastoji snažno afirmirati univerzalne vrijednosti: bogatstvo različitosti, antifašizam, svetost mira, aktivizam, internacionalizaciju, suosjećanje prema svim onima koji trpe nepravde širom svijeta. Sa svojim nasljedem nastoji biti – mjesto naše savjesti i hrabrosti da se suprostavimo nepravdama i svim devijacijama vremena u kome živimo. Zbog svog angažmana i duhovnog otpora u opkoljenom Sarajevu, kao i kvalitetnih umjetničkih ostvarenja predstava, Sarajevski ratni teatar SARTR je dobitnik Šestoaprilske nagrade grada Sarajeva u 2003. godini.

JAVNA USTANOVA SARAJEVSKI RATNI TEATAR SARTR – SARAJEVO, BIH

Adresa: Gabelina 16
Tel / Fax: + 387 33 66 51 89
Tel: 033 66 40 70
Email: teatarsartr@yahoo.com
Web: www.sartr.ba

Direktor: Aleš Kurt
Marketing: Rea Jugo
Pravna služba: Nermin Klapuh
Računovodstvo: Medina Aganović
Sekretarica: Jasmina Mešić
Spremačice: Senija Mujak,
Senada Juković, Elma Šišić

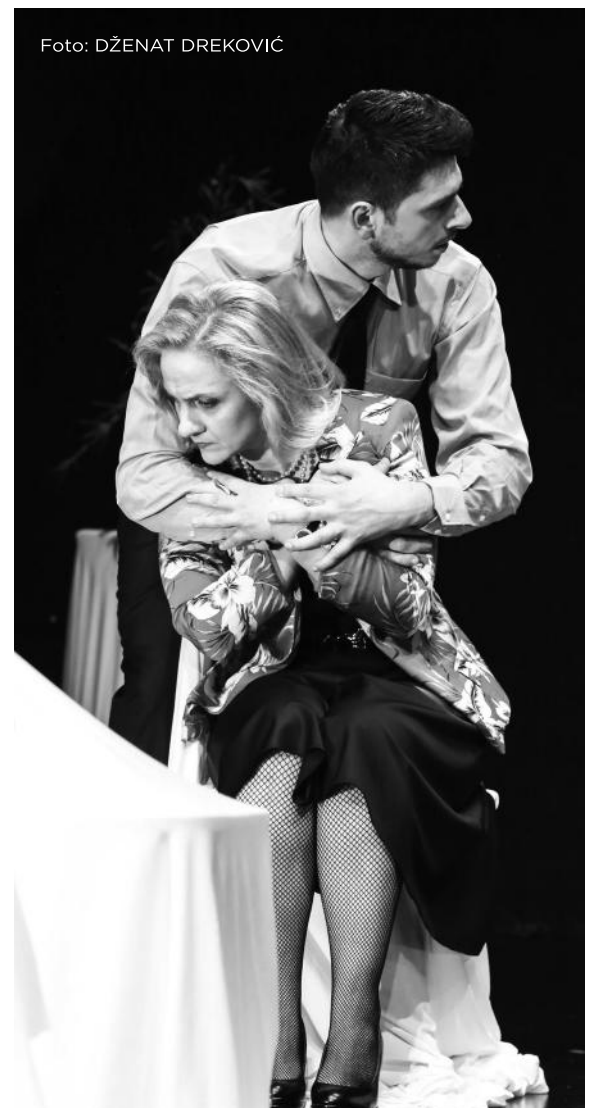
UMJETNIČKI ANSAMBL

GLUMICE I GLUMCI:
Selma Alispahić
Mirela Lambić
Maja Salkić
Snežana Bogičević
Alban Ukaj
Sead Pandur
Jasenka Pašić
Ana-Mia Milić
Adnan Hasković

Premijera "Svu moju ljubav"
10. maj 2019. godine

Urednica: Nejra Babić
Dizajn: Đorđe Jovanović
Fotografija: Dženat Dreković

Foto: DŽENAT DREKOVIĆ

Ministarstvo kulture i sporta
Kanton Sarajevo

Ministarstvo civilnih poslova
Bosne i Hercegovine

INSTITUT
FRANÇAIS
BOSNIE-HERZÉGOVINE

**Raiffeisen
BANK**

SA VISIT
SARAJEVO
TURISTIČKA ZAJEDNICA KANTONA SARAJEVO

BBI Centar

alta
shopping center

antena
sarajevo

EUROPLAKAT[®]
www.europlakat.ba

FBL
Fashion, Beauty & Lifestyle Magazine